

Arrest

nr. 193 921 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat hij geen enkel origineel Pakistaans begin van bewijs ter staving van zijn identiteit heeft neergelegd. Hij zeer laattijdig een asielaanvraag heeft ingediend. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker zich op dezelfde asielmotieven baseert als die van zijn vrouw, met name de problemen met de familie wegens hun huwelijk, en dat haar asielaanvraag wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid werd afgewezen. Verder zijn

verzoeker zijn verklaringen niet alleen vaag, tegenstrijdig en weinig coherent, maar ook weinig aannemelijk. Zijn voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn asielrelaas in positieve zin kunnen doen beïnvloeden. Tot slot kan niet gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete en pertinente opmerkingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken en gezien ook de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met de medische toestand van zijn echtgenote gezien deze rechtstreeks invloed heeft op haar asielrelaas, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Volledigheidshalve wenst het CGVS er op te wijzen dat u eveneens melding maakte van medische en psychologische problemen bij zowel u als uw vrouw (CGVS, p. 4, 22). U legde ter staving hiervan ook een attest neer. Het CGVS kan eventuele gezondheidsproblemen dan wel erkennen op basis van het door u voorgelegde attest, maar dit attest geldt absoluut niet als excuus voor dermate tegenstrijdige, vage en onduidelijke verklaringen over essentiële zaken aangaande uw asielrelaas en dat van uw vrouw. Zo maakt het door u voorgelegde attest wel melding van psychologische problemen bij uw vrouw, maar staat nergens te lezen dat deze zouden verhinderen een relaas op een coherente manier naar voor te brengen. Tot slot wijst het CGVS er ook nog op dat dergelijk medisch attest bijzonder gesolliciteerd overkomt daar de arts van dienst zelf vermeldt dat dit document op uw vraag werd opgesteld. Zover als nodig voegt het CGVS er ook nog aan toe dat de eventuele medische problemen waarmee u of uw vrouw zou kampen, geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor medische problemen richt u zich echter tot de geijkte procedure 9ter."

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat haar huwelijk geenszins in twijfel kan getrokken worden. Zij wijst erop dat zij ook nieuwe stukken heeft ingediend en benadrukt dat de firmanaam tijdens het gehoor slecht vertaald is geweest. Zij bevestigt dat uit de stukken duidelijk blijkt dat zij voor Harris heeft gewerkt zodat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij aanhaalt dat het huwelijk geenszins in twijfel kan worden getrokken. In het kader van verzoekende partij haar echtgenote haar eerste asielaanvraag werd het huwelijk reeds door de Raad beoordeeld in het arrest nr. X van 22 september 2016. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en aantoonde en evenmin aannemelijk maakt dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming:

“2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw opeenvolgende verklaringen kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) immers geen enkel geloof hechten aan uw asielrelaas.

(...)

Ten tweede is het bevreemdend dat u het Commissariaat-Generaal geen enkele concrete informatie kon verschaffen over de man voor wie u uw leven zou hebben geriskeerd (gehoorverslag CGVS, p. 35). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw echtgenoot 27 of 28 jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl u bij uw registratie had aangegeven dat hij ongeveer 40 jaar was (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 15a). Geconfronteerd met dit opmerkelijke leeftijdsverschil, gaf u eerst aan dat u zijn leeftijd niet kende en merkte u daarna op dat uw man u pas recent zijn correcte, jongere leeftijd had verteld en dat u tot dat moment had gedacht dat I.(...) 40 jaar oud was omdat hij er fysiek sterk uitzag (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien er verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van de leeftijd van de man met wie u in 2010 getrouwd zou zijn en met wie u jaren zou hebben samengewoond. Verder wist u ons amper iets te vertellen over I.(...)'s opleiding (gehoorverslag CGVS, p. 11) en kon u noch de naam, noch de plaats van het bedrijf waarvoor hij gewerkt zou hebben opgeven (gehoorverslag CGVS, p. 11). U beweerde verder niet te weten van waar uw man afkomstig is, en waar hij verbleven heeft voordat u met hem in het huwelijk bent getreden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook kon u niets vertellen over de woonplaats en het beroep van uw schoonouders, en gaf u aan dat u niet wist of uw man broers of zussen had omdat u nooit bij zijn familie bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of u met uw echtgenoot dan nooit over zijn familie zou hebben gesproken, verklaarde u dat dat niet noodzakelijk was aangezien uw huwelijk niet werd aanvaard door zijn familie ("omdat ze ons niet aanvaardden, dus het was niet vereist naar hen te vragen", gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen er werd opgemerkt dat het feit dat uw huwelijk niet aanvaard werd toch minstens een gesprek over uw schoonfamilie impliceert, kon u enkel antwoorden: "Dat weet ik niet" (gehoorverslag CGVS, p. 13). Over de huidige woonplaats en werkzaamheden van I.(...) in het Verenigd Koninkrijk kon u evenmin duidelijkheid scheppen ("ik weet niet waar in het Verenigd Koninkrijk", gehoorverslag CGVS, p. 13; "Ik weet het niet, ik denk dat hij daar werkt", gehoorverslag CGVS, p. 15), hoewel u de voorbije maanden wekelijks telefonisch contact met hem zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat I.(...) momenteel in het Verenigd Koninkrijk verblijft, hebt u overigens ook niet vermeld op DVZ ("Dan is hij vertrokken naar het buitenland maar ik weet niet waar hij is", verklaringen DVZ, punt 15a). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vertelde u dat u pas na uw aankomst in België had vernomen dat uw man in het Verenigd Koninkrijk verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u net daarvoor tijdens hetzelfde gehoor voor het CGVS zelf had aangegeven dat u al op de hoogte was van I.(...)'s bestemming op het moment van zijn vertrek uit Pakistan in 2012, met name wanneer hij zijn tickets had gekocht (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u over foto's van uw geliefde beschikte, antwoordde u dat u foto's had, maar dat u deze hebt achtergelaten in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 27). U legde ten slotte ook geen enkel document voor dat de identiteit van uw man kan staven. Om bovenstaande redenen kon u het Commissariaat-Generaal op geen enkele manier overtuigen van het bestaan van I.(...) H.(...) en van uw jarenlange relatie met hem.

Ten derde kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beschreven eerste ontmoetingen en daaropvolgende trouwplannen met uw toekomstige echtgenoot. Het is eerst en vooral uiterst onwaarschijnlijk dat I.(...) in 2008 voor een mobiel netwerk naar uw dorp in Upper Swat kwam, waar op dat moment een ernstig conflict tussen de Taliban en het Pakistaanse leger aan de gang was (zie "SRB Pakistan – Situation in Swat and Sangla" van 26 januari 2009, toegevoegd aan blauwe map). Aangezien begin 2009 de sharia werd ingevoerd in uw gebied is het tevens weinig plausibel dat u als vrouw alleen de mogelijkheid had om I.(...) in dat jaar meerdere keren op de bazaar van uw dorp te ontmoeten. U woonde immers in een patriarchale maatschappij waarin het vrouwelijke deel van de bevolking sterk onderdrukt werd. U gaf overigens zelf aan dat vrouwen niet mochten buitenkomen toen de Taliban aan de macht was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarnaast kon u ook op geen enkele manier uitleggen waarom u verliefd werd op I.(...) en niet op een van zijn collega's ("Omdat ik verliefd werd op mijn man", gehoorverslag CGVS, p. 26) en waarom u niet met hem in het huwelijk zou mogen treden. Terwijl u op DVZ meermaals verwees naar de familiale traditie om binnen de kaste te huwen en naar de gevaren die verbonden zijn aan een huwelijk buiten de kaste (vragenlijst CGVS, p. 2), kon u op het CGVS niet duiden tot welke kaste uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 6) en de familie van I.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 26) dan wel zouden behoren. U gaf zelfs aan dat u niet wist of er in uw dorp effectief een kastesysteem bestond (gehoorverslag CGVS, p. 7). De aangehaalde huwelijkskwestie, die de kern van uw relaas vormt, kon u aldus op geen enkele manier aannemelijk maken.

(...)

De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het feit dat deze documenten pas na het gehoor en op erg onoverzichtelijke wijze (meerdere kopies van hetzelfde

document) aan het CGVS werden overgemaakt duidt overigens op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het CGVS merkt verder op dat u enkel kopieën van documenten hebt voorgelegd, en dat deze gezien het mogelijke knip- en plakwerk geen enkele bewijswaarde hebben (zie "COI Focus Pakistan – Corruptie en documentenfraude").

(...)

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

(...)

Wat de leeftijd van haar man betreft, voert verzoekster aan dat dit gegeven niet belangrijk is in haar cultuur. Zij zou net als vele anderen haar eigen leeftijd en geboortedatum niet kennen en men zou geen identiteitskaarten of geboortecertificaten hebben. Verzoekster stelt louter een schatting te hebben gemaakt van de leeftijd van haar echtgenoot en er niet bij stil te hebben gestaan dat dit van doorslaggevend belang zou zijn. Verzoekster wijst erop dat het huwelijk met haar echtgenoot niet aanvaard werd door hun families en een zeer delicaat punt was in hun relatie. Zij beweert dat er niet werd gepraat over familieleden, te meer daar zij steeds op de vlucht waren en dergelijke zaken volgens haar geen prioriteit waren. Deze uitleg overtuigt evenwel niet. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat haar man ongeveer 40 jaar oud was (stuk 14, verklaring DVZ, punt 15a), maar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij 27 of 28 jaar oud was (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoekster de leeftijd van haar man het ene moment op 40 jaar schat en het andere moment op 27 of 28 jaar, hetgeen toch een significant leeftijdsverschil is. Indien leeftijd helemaal niet belangrijk is in haar cultuur, mag het verwondering wekken dat haar man haar zijn leeftijd na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd, terwijl dit voordien nooit tussen hen ter sprake zou zijn gekomen (stuk 6, gehoorverslag, *ibid.*). Waar verzoekster stelt dat men "in haar cultuur" geen identiteitskaarten heeft, spreekt zij zichzelf tegen, aangezien ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij een identiteitskaart had toen ze naar België reisde maar dat de man die haar begeleidde dit samen met haar paspoort terug meenam (stuk 14, verklaring DVZ, punt 25). Dat verzoekster en haar man het nooit zouden hebben gehad over zijn ouders en eventuele broers en zussen, louter omdat zij niet aanvaard werden door hun respectieve families en dit geen prioriteit zou zijn geweest, kan niet worden aangenomen. Het weze bovendien opgemerkt dat verzoekster in het geheel niet ingaat op de vaststelling dat, waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf niet te weten waar haar man momenteel verblijft (stuk 14, verklaring DVZ, punt 15a), zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat zij reeds van bij zijn vertrek uit Pakistan in 2012 wist dat hij naar het Verenigd Koninkrijk ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Dergelijke tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen aangaande de verblijfplaats van haar man maakt dat aan haar jarenlange relatie met hem geen geloof kan worden gehecht.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het voorgaande in acht genomen, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat het geheel van de vaststellingen aangaande de onwetendheden, contradicties en omissies in haar verklaringen niet van aard zou zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag te besluiten. Zij toont evenmin aan dat het onderzoek van haar asielaanvraag gebrekkig zou zijn, noch dat de verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. Waar verzoekster van mening is dat zij wel degelijk doet blijken van een geloofwaardig asielaanvraag en kennis van haar leefomgeving en afkomst, doet zij aan het bovenstaande geen afbreuk.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat: *"Ten derde moet worden vastgesteld dat uw vrouw reeds om dezelfde redenen als de uwe een asielaanvraag heeft ingediend en dient te worden beklemd dat deze aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Naar aanleiding van uw huidige, eigen asielaanvraag, liet u optekenen dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als die van uw vrouw (CGVS, p. 3) en deze onlosmakelijk blijken te zijn verweven met uw eigen asielmotieven. Dat u nu eigenlijk zondermeer verder borduurt op een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is niet ernstig. Hoe dan ook konden uw eigen verklaringen an sich geenszins overtuigen en toonde u op geen enkele manier aan dat het CGVS bij eerdere beoordelingen een fout zou hebben gemaakt.*

(...)

U zou door uw werk in Swat uw vrouw hebben leren kennen, maar uw verklaringen omtrent deze ontmoetingen overstegen zelden tot nooit het algemene. Zo geraakte u niet verder dan dat u daar meerdere keren naartoe was gegaan (u niet wist hoe vaak), u haar één keer hoorde lachen, vijf à zes keer had gezien en u haar niet verstond. U verklaarde daarna via de GSM te hebben gesproken en u zou verliefd zijn geworden (CGVS, p. 18), hetgeen allemaal behoorlijk vaag en weinig doorleefd overkwam. Hoe dan ook bleek u verder weinig kennis te hebben over uw vrouw. U verklaarde dat zij Kohistani was, maar kon daar eigenlijk helemaal niets over vertellen. U meldde dat zij kasten hebben, zoals Punjabi's en hun taal moeilijker is dan Chinees (CGVS, p. 19). Wederom bijzonder vaag. U had bijvoorbeeld eveneens geen idee hoe haar broers zouden heten (CGVS, p. 19-20). U zou daarna vluchten met uw vrouw en verklaarde hierover dat u in 2009 reeds had besloten om te vertrekken. Gevraagd wanneer in 2009 u dan bent vertrokken, gaf u aan dat het tien dagen voor het huwelijk was (CGVS, p. 19). Echter had u eerder laten vallen op 26 januari 2010 te zijn gehuwd (CGVS, p. 19), hetgeen aldus chronologisch niet mogelijk is. In ieder geval, u legde ter staving van dit huwelijk wel een originele huwelijksakte en nog een aantal juridische documenten neer (CGVS, p. 16).

Wat betreft deze (en andere) documenten moeten dan ook de volgende opmerkingen worden gemaakt. Voor de volledigheid dient in eerste instantie nogmaals te worden gewezen op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan, door de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt en Pakistaanse documenten aldus een geringe bewijswaarde hebben. Hoe dan ook bleek u niet bijzonder goed op de hoogte over uw eigen huwelijk. U verklaarde dat er vier getuigen aanwezig waren bij uw huwelijk, maar kon slechts twee namen, gedeeltelijk, opgeven. U verklaarde vreemd genoeg eerst dat u hen niet kende om niet veel later toch plots twee extra namen te laten noteren (CGVS, p. 16). Bijzonder vreemd. U had geen enkel idee wie de rechter was die jullie huwelijk had voltrokken (CGVS, p. 15).

Vervolgens legde u nog een bundel juridische documenten neer (groene map - stuk 10), maar leek u niet goed te kunnen aangeven om welke documenten het ging: "Documenten van de rechtbank". Welke documenten precies, wist u niet (CGVS, p. 14). Gevraagd wat er dan in deze documenten stond geschreven, gaf u nogal summier aan dat hierin vermeld staat dat u zou trouwen en de families akkoord zijn (CGVS, p. 13). Bevreemdend, aangezien u eerder verklaarde dat de families niet akkoord waren (supra). De vaststelling dat deze bundel toch acht bladzijden telt doet bovendien veronderstellen dat u er toch meer over zou kunnen vertellen, hetgeen u toch eerder had nagelaten. Gevraagd of een dergelijk document misschien ook uw problemen zou vermelden, verklaarde u plots van wel en voegde u toe dat u aangifte had gedaan van uw problemen bij de rechtbank (CGVS, p. 14). Als verschoning waarom u dat niet meteen had aangegeven, gaf u aan dat u weinig kennis hebt over wettelijke documenten (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg gaf u dan niet veel later aan dat er niets vermeld staat van het incident in Lahore, maar enkel dat de families niets mogen doen (CGVS, p. 15). Een dergelijke desinteresse en geringe kennis strookt dan ook niet met het koesteren van een oprechte vrees. In ieder geval verklaarde u dat deze bundel door het "Lahore High Court" of het "District Court" werd uitgegeven (CGVS, p. 13), terwijl deze werden afgestempeld door het "Small Cause Court". U verklaarde dat het originele documenten betreft (CGVS, p. 13), terwijl het eigenlijk geattesteerde kopieën zijn. Hoe dan ook wordt de authenticiteit

verder ondermijnd doordat er enkele opvallend anomalieën waar te nemen vallen. Zo lijken de geldigmakende stempels eerder geprint en staan deze ook onder de tekst weergegeven. Bovendien lijkt op andere plaatsen dan weer tekst verdwenen te zijn doordat er een stempel boven werd geplaatst. Dat sommige stukken dan weer niet langer leesbaar zijn, maar lijken verwijderd, is bevreemdend. Bovendien blijkt het document pas recent te zijn geattesteerd of opgesteld, waardoor het ook nog eens een gesolliciteerd karakter met zich meedraagt. U gaf dan ook aan dat het vorige document verouderd was en u met het oog op uw asielaanvraag dit nieuwe document had laten opstellen (CGVS, p. 15).

Het is in ieder geval opvallend dat er twee versies zouden bestaan van uw juridische documenten. U legde ter staving ook nog het "oude, vervallen" originele document neer (stuk 12), waarvan uw vrouw reeds een kopie had ingediend in het kader van haar eerste asielaanvraag (CGVS, p. 15). Echter is het opmerkelijk dat deze bundel slechts drie pagina's zou omvatten, in tegenstelling tot uw vorige bundel. Bovendien lijken ook hier de stempels geprint en werd er zelfs met de pen tekst bijgevoegd. Dat de stempels nu wel afkomstig zouden zijn van het "District Court Lahore" is hoogst bevreemdend. U bracht verder nog een aantal documenten mee van uw advocaat (stuk 7-8), maar wist niet eens zijn naam (CGVS, p. 17). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de authenticiteit van uw documenten compleet.

(...)

Ten vierde wordt uw geloofwaardigheid finaal ondermijnd doordat u zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde ten opzichte van uw vrouw. Zo verklaarde u dat er vier getuigen waren tijdens uw huwelijk (supra), terwijl uw vrouw beweerde dat er slechts één vriend van u aanwezig was (Gehoorverslag B.(...) A.(...), d.d. 29 maart 2016, p. 13). Verder verklaarde u uw vrouw te hebben ontmoet in 2007 (CGVS, p. 17), terwijl uw vrouw beweerde dat het twee jaar voor het huwelijk was (CGVS B.(...) A.(...), p. 18), en dus 2008." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de firmanaam tijdens het gehoor slecht vertaald is geweest en het duidelijk is dat zij voor de firma Harris heeft gewerkt, merkt de Raad op dat daargelaten de discussie of de firmanaam tijdens het gehoor al dan niet slecht vertaald zou zijn geweest, uit de bestreden beslissing een aantal andere pertinente vaststellingen door de commissaris-generaal zijn gemaakt omtrent haar werk: "Zo verklaarde u voor uw werk als techniker in de Swat-regio aan het werk te zijn (CGVS, p. 6, 18). U legde ter staving van uw tewerkstelling een ondersteunende brief neer (CGVS, p. 10). Toen u echter werd gevraagd voor welk bedrijf u dan wel zou werken liet u "Harrison" vallen (CGVS, p. 6). Echter blijkt uit het door u neergelegde document dat de naam van het bedrijf "Haris & Company" is. Dat u, die toch zes jaar voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, niet eens de naam zou kunnen vermelden, noch noteren (CGVS, p. 6), is bevreemdend. U verklaarde dat M.(...) I.(...) uw overste zou geweest zijn, maar kon zijn volledige naam niet geven (CGVS, p. 6). U had geen enkel idee wie uw brief eigenlijk had ondertekend (CGVS, p. 7). Het is verder opmerkelijk dat u geen enkel ander document zou kunnen neerleggen ter staving van uw job, dan een dergelijke gesolliciteerde brief ("To whom it may concern") (CGVS, p. 6)." Door de originele brief van haar werkgever toe te voegen aan haar beroep, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de vaststellingen omtrent haar werk uit de bestreden beslissing.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de asielaanvraag van haar echtgenote in overweging diende genomen te worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS